

Nuoren miehen ongelmia

A. Lampinen:
Elämänkutsu
Pohjoinen 1979

Kirjan tapahtumat ovat ajoitetut 50—60 luvun välille, mutta yhtä hyvin ne voisivat olla kertomusta tästä päivästä. Sillä niin samanlaiset ovat vaikeudet työhön pyrkivillä nuorilla, on asuntohuolia, sopeutumisvaikeuksia.

Elämänkutsussa on "kuvauksia eri työmailta, työntekijöiden keskinäisistä suhteista esimiehiin, ammattijärjestöjen osuudesta työpaikoilla ja myös painostuksesta ja suoranaisestä terrorista, jota siellä saattaa esiintyä."

Kaiken tuon saa 18 vuotias Pentti Mäkelä kokea.

Hän on lähtenyt kotiseudultaan Pohjanmaalta työnhakuun Tampereelle. Mutta työ oli lujassa. Samoin asunto. Ihmiset tyljä. Vaikka Pentillä oli keskikoulutodistus, hän tarttuu työhön kuin työhön ja joka tehtävästä pyrkii suoriutumaan hyvin. Vähitellen asuntokin järjestyy.

Pentti on sitkeä ja eteenpäin pyr-

kiä nuorukainen, jolla on myös ihanteita. Mutta niin monesti "ihanteet ja terrori olivat hippasilla".

A. Lampisen tarkat kuvaukset eri työpaikoilta ovat onnistuneita, todentuntuisia. Mutta "monitahoiset ihmissuhteet ovat ontuvia". Pentillä on rikas Elias-setä Tampereella. Hänestä on mainintoja läpi kirjan, niin että lukijan uteliaisuus herää. Tyhjentävä tieto jää kuitenkin saamatta.

Kuvaus Pentin rakkaudesta Kaijaan on latteaa. Aivan kuin kysymyksessä ei olisikaan oikea rakkaus, vaan Pentin halu vakiinnuttaa elämisensä muodot. Olisiko sittenkin oikea rakkaus ollut lapsuudentoveri, naapurin Liisa, joka viimeisenä näkyä jäi kotoa lähtevän Pentin mieleen.

"...sillä vielä vuosien kuluttua ensirakkauden hennot muistot olivat pyhiä".

Kirjoittamisen tekniikka A. Lampisella on tässä romaanissa puutteellista. Myös kielellisessä ilmaisussa on toivomisen varaa.

M.E. Rautiainen

Mennyttä marraskuuta

Verorahojen rippeet jaossa oli taas. Lisäveronsaajat huokaellen happamasti yrittäen maksaa kunhan vaan jaksaa.

Monta surmaa voi varoa, tässä neuvo liikkuvalle ihmiselle: Laita heijastin heilumaan autot tiellä varomaan.

Liisa jalkoja lipsutti, moni meni mullin mallin mummokin kumoon kupsahti, hamoset hupsahti kättä jalkaa loukaten sairastuvalla koukaten.

Joulu tulla tömistää, varjopuolet siitä saapi. Mistä rahat riittämään, pukin konttiin jotakin salaisesti kudo, kääri, ethän lasten nähden hääri.

Taavi

Juopulin joulutunnelmia

Juopulissa juhlaylta tuntuu juhlat joulun. Muistoissa on ajat ne, kun aloittelin koulun.

Koulun tilat pienemmät oli paljon silloin ja öljylampun valossa ne läksyt tehtiin illoin. Kun joulujuhlailta sitten vihdoinkin koitti, isä tallin eteen reslan valmiiksi laitti. Louhiperä, Väänäspäri, Kompiperä, Harju, kylän joka perukalla selektiivtut raiku! Hevoset kun pysäköity oli pihaan koulun, niin aivan kohta kajahteli lasten laulut joulun.

Itse juhla samanlainen oli kuten nytkin, nyt vain juhlan päättyessä nostetaankin kytkin. Ennen sitä viipellettiin äitien viereen rekeen, isä istui palatessa taasen reslan eteen. Hevoset ne korskuivat kuin Äimärautiolla, mut veltin alla piilossa niin oli lämmin olla. Kun kotimatka kilpa-ajoks aina tahtoi mennä, niin varoapa siinä piti, ettei tierat lennä.

Nyt on sähköt, puhelimet joka talon seinään eikä täällä hevosella enää mennä heinäen. Pysähtyneet täällä ovat rattaat vanhan ajan: Ei pyöri enää pärehöylä, ei kuulu kalke pajan. Ei enää pauku pakkasessa vinttikaivon puomi, kun vesijohtoverkostosta täällä kaikki juopi. — Näin Juopulinkin vallannut omi aika uusi. Onni että muoviksi muuttunut ei sentään oo joulukuusi.

Esko Louhela

kaa 14 vrk? Laskut tulevatkin monesti viime tingassa.

3) Miksi eräpäivät ovat nykyään kuukauden 12. tai 24. päivä? Onhan tiedossa, että pankkipäivät

tämänä kirkossakin. Ehkäpä siinä toimii julistus tehokkaammin kuin saarnassa, tuossa usein yksiulotteisessa tapahtumassa.

Siinä lapset mukaan kirkkoon.